
Cizí žena v mém domě

Sara O' Leary

Uprostřed života se najednou probudím sama v temné místnosti. Ležím na pianě. Určitě jsem pila, a jestli jsem pila, tak jsem asi i zpívala. Což není nikdy dobrý nápad. Ztratila jsem vědomí?

V domě je ticho.

Jsem tu sama?

„Aleců,“ zavolám. Chci, aby přišel a pomohl mi dolů. Chci, aby mi řekl, co tady dělám. Chci ho.

Jenže Alec nepřijde. Roztřeseně z piana slezu a rozhlédnu se kolem. Je noc. Vlastně už je skoro ráno. A nespala jsem ve své posteli, ale v obýváku a na sobě mám jen Alecovu bílou košili.

„Seber se, Fay,“ napomenou se nahlas. Tohle mi říkávala máma a já si sama sebe představovala jako staromódní panenku, které volně plandají ruce a nohy a co koulí ledabylye přišíťýma skleněnýma očima. Seber se.

Potřebuji najít Aleca.

Zakřičím jeho jméno tak hlasitě, jak to jen dokážu, ale místnost hlas pohltí. Zní to jako obrácená ozvěna. Zakřičím ještě jednou, a když se to stane znovu, zakřičet potřetí už se neodvážím.

Musím ho najít.

Projdu otevřenými prosklenými dveřmi – a za nimi mě spolkne mlha.

Najednou se ocitnu nahoře na schodišti.

Podívám se dolů na obdélník světla z pouliční lampy osvětlující vchodové dveře – tam, kde se potkávají čtyři skleněné tabule, je uprostřed kříž. To místo označuje velké X. Jak to, že jsem si toho nikdy nevšimla?

Ohlédnu se za sebe směrem k ložnici. Proč jsou ty dveře zavřené? Nikdy je nezavíráme. Pak se podívám chodbou směrem ke schodišti na půdu a všimnu si stínu, který se ke mně kradmo blíží.

„Alec?“

Stín se zastaví. Má tvar, ale chybí mu obrysy.

Bez hnutí čekám. Tohle se mi zdá. Když počkám, třeba se probudím ve své posteli. Zkousím si představit Alecovo tělo vedle mého... představuji si teplo, které z něj v zimě i v létě sálá jako z kamen, vůni jeho krku, lechtání jeho vlasů na mé kůži.

Probuď se, říkám si. Je načase se probudit.

Bez tvarý stín se promění v malou holku. Má světle blond vlasy a bledé oči a vypadá tak nějak posmutněle.

Vidí mě. Něco mi říká, ale já ji neslyším. Jako bych od ní byla daleko, i když stojí jen kousek ode mě, dost blízko na to, abych se jí dotkla.

Pak všechno zčerná a já čekám a čekám, ale světlo se nezmění a ráno nepřijde. Vzpomínám si, že babička téhle denní době říkávala nejosamělejší noční hodina, a jak jsem až doteď nechápala, co tím myslela.

Už je světlo. Díkybohu.

Stojím v kuchyni, je ráno a všechno by mělo být normální, jenomže není. Dům je prázdný, ale Alec nechal hrát rádio. Na stole leží dva špinavé talíře a na jednom z nich osamocený trojúhelník opečeného chleba. Pokusím se ho zvednout, ale proklouzne mi mezi prsty. Nakloním se, abych si k němu přičichla, jenže toust nijak nevoní.

Uvědomím si, že mám obrovský hlad – takový, jaký často míváme v dětství, a skoro nikdy v dospělosti. Mám na ten chleba takovou chuť, až bych plakala.

Odstoupím od stolu, když vtom si uvědomím, co hrají v rádiu. Myslela jsem si, že to je jeden z těch ranních programů, kam volají posluchači, ale je to ještě horší. Různé hlasy přerušují další hlasy a ozývá se křik, nadávky a prosby.

„Jsi tam?“ opakuje nějaký muž, zatímco hlas starší ženy říká: „Já nevím, kde jsem.“

Zmatený dětský hlas tiše opakuje „Haló?“ Nad otazníkem na konci mi usedá srdce. Dotknu se rádia, abych ho vypnula, a ono zajiskří a ztichne.

* * *

Stojím v zimní zahradě, což je má nejoblíbenější část domu, kdyby to někoho zajímalo.

Zvláštní je, že necítím ani květiny, ani vlhkou vůni hlíny. Rozhlédnu se kolem sebe. Všechno roste a kvete jako obvykle.

Najednou se ve dveřích objeví ta malá holka a uvězní mě tím v místnosti. Bezděky ucouvnu. Snažím se nepodlehnout vzrůstající panice.

„Kdo jsi?“ narovná se.

Je nezdravě hubená a zblízka vidím, že už není dítě, ale spíše teenager. Oči má zvýrazněné černou tužkou, zbytek obličeje nechala nenalíčený. Taková malá Goth Alenka z říše divů. Rty má bledé a rozpraskané. Bolí mě se na ně dívat.

Prekřížím si ruce přes hrudník. Já jsem tady ta dospělá.

„Co děláš v mém domě?“

Neradostně se zasměje. Teď ji slyším.

Ustoupím o krok nazpátek. Rozdělí nás prázdnota.

Zdá se, že v našem domě straší. Jakkoliv to zní bizarně, dokážu to přijmout snáz než představu, že se mi tu potlouká cizí dítě.

Pokouším se vzpomenout si, co všechno vím o zjeveních. Napadá mě Hamletův otec. A taky Dickensův Jakub Marley spoutaný v řetězech. Filmy, které mi jako dítěti přišly strašidelné. Dvojčata držící se v chodbě za ruce. Duchové, co se k vám dostanou z televize. „Jsou mezi námi.“ Babička na duchy věřila s bezděčnou samozřejmostí. Proč by ses jich měla bát? divila se. Když ti někdo neublížil zaživa, nemá důvod to dělat, když už je mrtvý.

Jenže ani přítomnost poltergeista v domě nenabízí vysvětlení toho, co se mnou děje – zdá se, jako bych neukotveně proplouvala časem.

Tu dívku neznám. Netuším, odkud se tu vzala a co chce. A proč tu straší právě *ted*? Přistěhovali jsme se sem téměř před čtrnácti lety. Jsem tady. A pak jsem najednou zpátky.

Byl to dlouhý a stresující den. Stěhováci s naším nábytkem z Montrealu ještě nedorazili, i když už tu dávno měli být. Za normálních okolností by mě to pěkně naštvalo, ale dnes klidně procházím prázdnými místnostmi našeho nového domu. Ty věci nám přivezou, anebo ne. Jsme v klidu. Jsme doma.

Vybalíme z kufrů všechno oblečení, rozprostřeme ho na podlaze v ložnici a v tom hnízdě pak přitisknutí k sobě spíme – vyčerpaní a spokojení. Takhle vypadá štěstí.

Jak ráda bych se do toho okamžiku vrátila.

Oknem nad dřezem svítí do kuchyně slunce. Je ráno? Necítím na kůži teplo slunečních paprsků. Cedrové židle vzadu na zahradě, kde s Alecem rádi sedáváme, jsou vybledlé od slunce a deště. Jsou smutně prázdné.

Cítím, že i dům je prázdný, přesto několik okamžiků bez hnutí stojím a naslouchám. Podívám se na hodiny: je těsně po desáté. Alec by měl být v redakci. Tedy pokud není víkend. Poslední ráno, které si pamatuji, bylo pondělí. Nebo ne? Možná to bylo úterý. Jenže kolik dní mezitím bez mého vědomí uběhlo? Na zdi visí kalendář, který mě z nějakého důvodu děsí. Na těch pečlivě vyznačených políčkách vymezujících čas je cosi hroživého.

Ticho kolem mě tíží. Kam jsem zmizela?

Proč mám na sobě jen svou šňůru velkých černých perel a zmačkanou bílou košili, která patří Alecovi? Myslím, že jsem ty perly měla na na krku, když jsem šla spát, ale nejsem si jistá, co se dělo potom.

A ten duch. Viděla jsem ducha?

Natáhnu se na pohovku nejbliž u okna a zavřu oči, abych mohla přemýšlet. Snažím se připoutat se k té pohovce, téhle místnosti, tomuhle dni. Chci tu být, až se Alec vrátí z práce. Musím s ním mluvit.

V životě jsem se necítila tak sama.

Otevřu oči a uvědomím si něco zvláštního. Na zdech by měla být krásná tmavě modrá damašková tapeta. Jenže místo toho jsou vymalovány barvou, kterou nemohu nazvat jinak než *šedoběžová*.

Někdo tu byl a všechno změnil. Můj stojan s hromadou časopisů je pryč. Zmizela také naše ošoupaná vínově červená kožená křesla. Místo nich tu stojí ušáky s potahy v barvě šmouhy, která vznikne, když vygumujete něco napsaného tužkou. Mou tmavě červenou sametovou pohovku někdo vyměnil za jinou. Tahle je bezbarvá, něco mezi kamením a pískem.

Celý pokoj působí neutrálně. Neutralizovaně. Mám pocit, jako bych se ocitla v jednom z těch příšerných pořadů o bydlení, kde na konci majitelka vstoupí do proměněného pokoje a zmůže se jen na „panebože“ a pak se rozbrečí.

Otevřou se vchodové dveře a dovnitř vstoupí Alec.

Bude vědět, co se stalo. Bude vědět, jak všechno napravit.

„Tady jsem, Alecu,“ zavolám.

Čekám, ale on za mnou nepřijde. Odkdy mě ignoruje? „Alecu!“ zopakuji. Slyším, jak jde chodbou směrem pryč ode mě.

Vstanu, abych ho následovala, ale jak procházím dveřmi, rozplynu se do nicoty.

Můj domeček pro panenky zmizel. Kdyby v domě hořelo, je to ta první věc, kterou bych běžela zachránit. Jenže on tu není. Vždycky stál na stolku vedle okna – k tomu tam ten stolec je. A pak se vrátím do okamžiku, kdy jsem ten domeček uviděla poprvé.

Alec mě pozoruje a usmívá se. „Děkuju,“ řeknu mu. „Nikdy mi nikdo nedal přesně to, o čem jsem nevěděla, že to chci.“

Ten domeček je náš dům v malém – má něco přes půl metru. Je miniaturní verzi domu, v němž stojíme. Je to přesně takový domeček pro panenky, jaký bych si jako malá přála. Obcházím ho kolem dokola a užívám si pocit, že jsem se proměnila v hodného obra.

Přikrčím se a podívám se jedním z okýnek dovnitř. Dívám se replikou velkého okna v obývacím pokoji, kde právě stojíme. Uvnitř domečku jsou jenom stíny.

„Jsme tam,“ usměje se. „Vidím nás.“

Alec se zasměje a natáhne ke mně ruce a ten okamžik se zachvěje jako fata morgána, jako bychom se octli na obou místech najednou. Když mě obejmě, podívám se mu přes rameno ven ze skutečného okna, jako bych mohla zahlédnout jinou verzi sebe, jak se dívá dovnitř.

Zavřu oči, a když je znovu otevřu, jsem tady a můj domeček pro panenky je pryč.

Náš symbolický domov zmizel a na jeho místě stojí velká váza plná bílých růží. Řezané květiny nemám ráda. Navždy je budu mít spojené se vzpo-

mínkou na matku obklopenou kyticemi, co jí lidé posílali, když umřel táta. „Kdybysme tak mohli jíst lilie,“ brečela.

Něco se stalo. Nějak došlo k tomu, že já jsem se zastavila, zatímco život běžel dál beze mě.

Stojím v zimní zahradě.

Zdi jsou vymalovány krásným odstínem modré, který se mění s proměňujícím se světlem.

Není to barva dokonale modrého nebe, ale nebe sdíleného. Vyhlédnu ven do zahrady.

Na trávníku leží spadané listí, keře jsou ohnivě rudé. Květinové záhony jsou holé a vyschlé.

Je červen. Venku by mělo všechno letně kvést, ale nekvete.

Na kapradině, co visí od stropu dolů, je připnutý žlutý poznámkový lístek. Proč? Stáhnú ho dolů a přitáhnu ho blíž, abych jej mohla přečíst.

Je na něm napsáno *duch*.

Přeložila Markéta Johnová